

Osztálykiránduláson a 7.A

Szeptember utolsó előtti hetében kirándulásunk úti célja Erdély volt. Az osztályunkból szinte mindenki ott volt. Sajnáltam azokat, akik nem jöttek, mert egy örök élményt hagytak ki. Amint elindultunk már óriási nyüzsgés támadt a buszban, mindenki izgatott volt.

A Nagylaki határátkelő után első megállóhelyünk a csodálatra méltó Gyulafehérvár volt. Ott az érseki székesegyházat néztük meg kívülről, belülről. „A mai háromhajós székesegyház hétszáz év alkotásának az eredménye. A Szent Mihály székesegyház Erdély egyik legjelentősebb gótikus építménye, benne Hunyadi János és László és az erdélyi fejedelmek és püspökök egész sora nyugszik. Többen az ott eltemetett történelmi személyekről írtak egy rövidke beszámolót, amit felolvastak és mindenki nagy érdeklődéssel hallgatott. De nem csak ezek keltették fel érdeklődésünket, hanem a varázslatos székesegyház rózsablakai is. A nagyenyedi kollégiumba is benéztünk. Innen Torockószentgyörgyre mentünk és felmáztunk a falu határában álló várromhoz. A szállásunk is ebben a faluban volt, meleg szeretettel vártak bennünket.

„Másnap mindenki frissen és üdén ébredt, hisz mindenki időben lefeküdt. Egy gyors reggeli után útnak is indultunk. Egy hosszabb buszút után meglátogattuk a Tordai-hasadékot. Amint odaértünk mindenkinek elállt a lélegzete a látványtól. Szabad kezet kaptunk és mindenki arra ment, amerre gondolta. Valaki átgázolt a patakon, valaki csak óvatosan lépegetett, és volt, aki eszeveszetten rohant, de mindenki jól érezte magát. Néhol a szakadék peremén táncoltunk és máskor széles útszakasz köszöntött bennünket. Akinek szerencséje volt végigsétálnia ezt a varázslatos szakadékot, azt egy szelíd kis tisztás fogadta. Miután visszaérkeztünk a kiindulóponthoz elmentünk ebédelni. Ezután Torockó következett, ahol ennek a kisvárosnak a történetét és kultúráját hallgathattuk végig a helytörténeti múzeumban dolgozó idősebb hölgytől. Akiben még nagyon sok energia maradt az a játszótéren őrzöngötte ki magát. Ezeket követve visszatértünk Tordára, de ezúttal nem a hasadék, hanem a sóbánya volt a cél. Ott egy hosszú só folyosón sétáltunk, hogy beléphessünk az első terembe, ahol olyan műtárgyakat találhattunk, amit akkor használtak, amikor ez a bánya még működött. Aztán volt, aki az óriáskerékre, akart felülni, valaki csak ping-pongozott, de volt, aki csónakázott egyet a tavacskában, ami szintén a bánya része volt. A csónakázó tó közepén, egy kis szigeten kivilágított ülőhelyek voltak, ahonnan azt hallgattuk, hogy hogyan csobog a víz, amikor az evezőt húzzák, vagy a kisgyerekek boldog kiáltásai hogyan visszhangzanak. Ezután ismét nyugovóra tért a csapat.

Ezt követő nap mindenkit szomorúsággal töltött el, hogy ez lesz az ott töltött utolsó napunk. Hamar útra keltünk. Visszafele úton megálltunk Déva váránál, ahol közösen elolvastuk a mondát, amit erről a helyről írtak (Kőműves Kelemenné). Ezután készítettünk egy osztályképet és körbenéztünk, és újra útra keltünk. Utolsó megállóhelyünk egy hihetetlenül és pompásan egyben maradt vár, a Vajdahunyad vára volt. Ennek is minden kis zeg-zugát végignéztük és áttanulmányoztuk. Ebben egy aranyos Tanár Úr segített, aki már nyugdíjas volt és ránk szánta az idejét, hogy körbevezessen minket. Hazafelé menet még megnéztük Bethlen Gábor szülőházát Marosillyén.

A kirándulás során mindenki jól érezte magát, és hatalmas élményekkel és kalandokkal gazdagodott. Gyakran emlegetjük, ezt a kirándulást, meséljük egymásnak a vicces történeteket újra és újra. Reméljük még több ilyen csodálatos és varázslatos osztálykirándulásban lesz részünk.

Nagy Noémi